



## NAPUŠTANJE OSTRVA

Deca trče za loptom,  
dok ih gledam, na neki način i ja trčim s njima,  
smešim se i ako me neko zapita: „Šta ti fali?“  
odgovor bi bila samo jedna reč.

Ostrvo mi je dalo onoliko koliko sam mogao da sačekam:  
prijateljstvo nekolicine i srećni alkohol njihovih osmeha,  
ponekad mir i uvek vrelinu jer sam to tražio.  
Možda mi je nedostajalo ljubavi, ali ne i seksa:  
nisam uvek jeo pečene ševe,  
ali mi nikada nije falio dobar zalogaj.  
Neću reći da sam bio srećan, ali nisam bio ni nesrećan.

Toliko sam puta na isti način otišao  
da se od srca nasmejem kada neko kaže da čovek ne može  
pobeći od samog sebe. Kad god se vratim  
pronađem ostatke onoga ko sam bio  
i ko dobro zna gde je zaista sever.

Čistim kavez s kanarincem, mada u njemu nema kanarinca.  
Odremam pola sata, a potom još pola,  
već je vreme da krenem. Tri i petnaest ujutro.  
Crni oblaci na planinama mog detinjstva: za koga?  
Oluje pune prašine zahvataju sva mesta na kojima sam bio.  
Ja sam drvo, ne stena – ako želiš da znaš nešto o meni.

Zbogom, ostrvo; zdravo, Ostrvo.